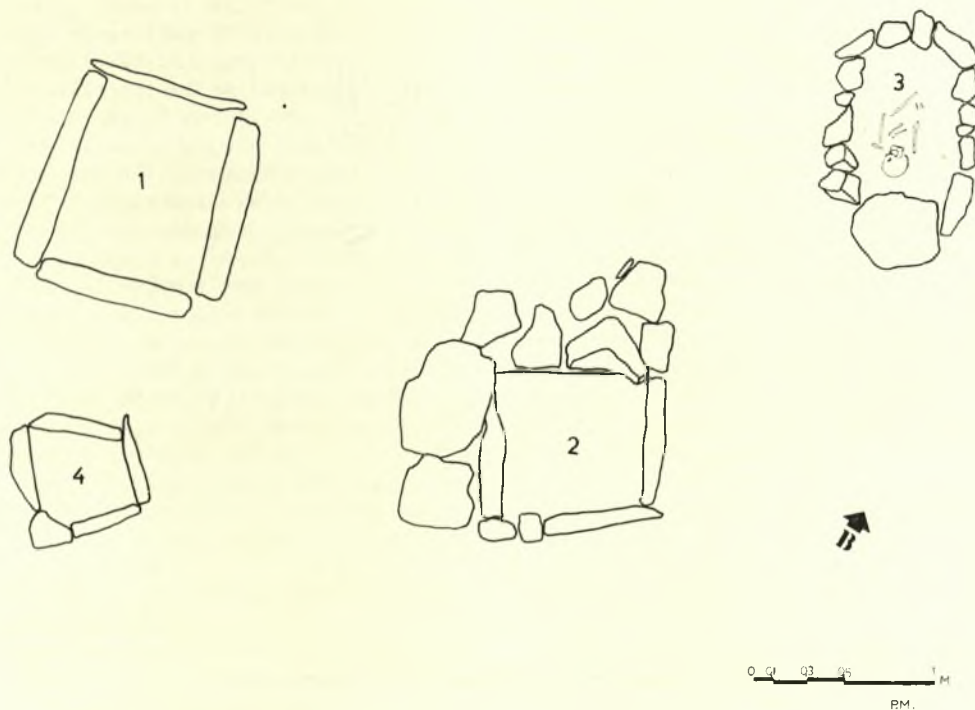

τάς ἐξῆς θέσεις διεπιστώθησαν ἀρχαῖα ἐρείπια:

1) Ἁγία Ἑλένη. Εἰς τὸ ἄνω μέρος ἐκτεταμένου λόφου, ἐν μέσῳ πυκνῆς θαμνώδους βλαστήσεως, διακρίνονται τοῖχοι ἐξ ὀγκωδῶν λίθων καλῶς εἰργασμένων καὶ ὀρθογωνίου σχήματος (Πί ν. 407 β). Οἱ τοῖχοι σφίζονται εἰς ὕψος 2-3 δόμων καὶ καταλαμβάνουν μεγάλην ἑκτασιν τοῦ λόφου, ὥστε

ἐκτυπα φύλλα κισσοῦ καὶ κλάδους, ὡς καὶ ἐγγάρκτον ρόδακα, τὰ ὁποῖα φαίνεται ὅτι ἦσαν σύμβολα τοῦ θειωρυχείου (Πί ν. 407 δ-ε). Αἱ πλείσται τούτων εὐρέθησαν ὑπὸ τοῦ κ. Ἰάσωνος Σβορώνου, υἱοῦ τοῦ μεγάλου νομισματολόγου, ὁ ὁποῖος καὶ εὐγενῶς προσέφερεν αὐτάς εἰς τὸ Μουσεῖον. Ὁ κ. Σβορώνος, ὡς ἀσχολούμενος μὲ τὴν

Σχέδ. 1. Προϊστορικοὶ τάφοι Ἁγ. Παντελεήμονος Μήλου

φαίνεται ὅτι πρόκειται περὶ τειχῶν ἀκροπόλεως. Οἱ τοῖχοι εἶναι ἐλληνιστικῶν χρόνων· ὀλόκληρος ἡ περιοχὴ βρῖθαι ὀστράκων ρωμαϊκῶν καὶ χριστιανικῶν χρόνων¹.

2) Ἀκρωτήριον Σαμάρη, Ἀγκάθια - Βουρλίδια. Σφίζονται τοῖχοι ἐκ μεγάλων ἀργῶν λίθων, πιθανῶς ἀναλημματικοὶ καὶ ἀπαντᾷ πλῆθος ὀστράκων ἐλληνιστικῶν καὶ ρωμαϊκῶν χρόνων.

Τέλος εἰσῆχθησαν εἰς τὸ Μουσεῖον πέντε πήλιναι μῆτραι τήξεως θεῖου, εὐρεθεῖσαι εἰς περιοχὴν Κατσούλι, Α. τῆς Ζεφυρίας εἰς θέσιν καμινεύσεως θεῖου, ὡς καὶ εἰς θέσιν **Θειωρυχεῖα**. Αἱ μῆτραι εἶναι ὀρθογώνιοι κεραμίδες, πάχ. 0,05 καὶ διαστ. 0,30 x 0,33 καὶ 0,29 x 0,30 μ. Φέρουν ἐπιγραφὴν [ΑΘΗ] ΝΑΙΩΝ, ὡς καὶ διακοσμητικὰ θέματα π.χ.

1. Ι. Χατζιδάκι, Ἱστορία τῆς Μήλου, σ. 85 κ.ε.

ἐξαγωγῆν θεῖου, ἔχει μελετήσῃ ἰδιαιτέρως τὸ ὅλον θέμα τῆς ἐξορύξεως καὶ καμινεύσεως τοῦ θεῖου ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα μέχρι σήμερον.

Εἰς τὸ Μουσεῖον εἰσῆχθη ἐπίσης ἐν πάρινον ὁμοίωμα πλοίου, μήκ. 0,265, σφζ. ὕψ. 0,065 μ., προϊστορικῶν χρόνων, εὐρεθὲν εἰς θέσιν **Κάπαρη Φυλακοπῆς**. Ἐπὶ τῆς κάτω ἐπιπέδου ἐπιφανείας φέρει ἐγχαράξεις, μίαν κατὰ τὸν μακρὸν ἄξονα καὶ δύο κατὰ τὰ ἄκρα τοῦ στενοῦ (Πί ν. 408 γ-δ).

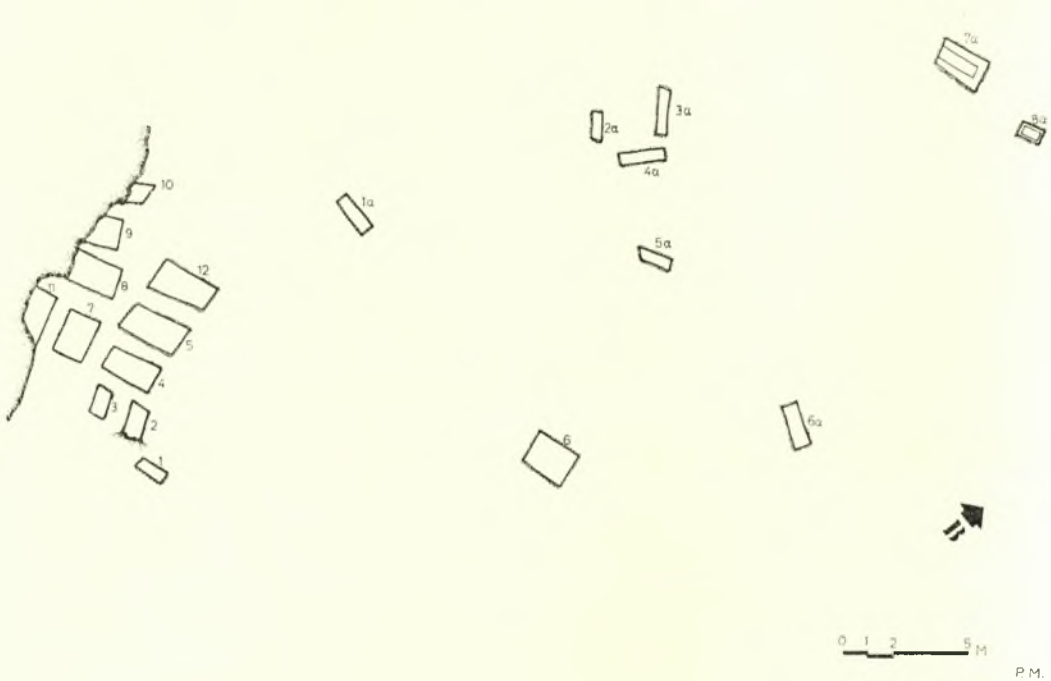
ΚΙΜΩΛΟΣ

Ἐπερατώθη ἐφέτος (9-11/7/65) ἡ ἔρευνα εἰς τὸ ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου **Ἑλληνικά**, ἐναντι τῆς νησίδος Ἁγ. Ἀνδρέας νεκροταφεῖον, τὸ ὁποῖον κατὰ μέγα μέρος κατεστράφη κατὰ τὴν ἐπέκτασιν

της εκεί υπάρχουσας «σκάλας» διά φόρτωσιν όρυκτου (Πί ν. 409 α)².

Είς τήν δυτικήν κλιτύν του ύψωματος, πλήν των πέντε περυσινών, άπεκαλύφθησαν και έτεροι έξ τάφοι (Σχ έ δ. 2). Ήσαν και ούτοι λακκοειδείς και είχον λαξευθή έντός του μαλακού πετρώματος. Μόνον οί δύο τούτων έσφίζοντο όλόκληροι, διότι

ράς περισυνελέγησαν όστρακα, τά όποια συγκολληθέντα άπετέλεσαν ένα κώθωνα και μίαν κύλικα, ώς και μία χαλκή σπλεγγίς. Τέλος ύπεράνω του στρώματος της πυράς εύρέθη μία μελαμβαφής τρίλοβος οίνοχόη. Οί υπόλοιποι τάφοι περιείχον έλάχιστα όστρακα, μόνον δέ είς τόν 12 εύρέθη μία κοτύλη μελαμβαφής.

Σχέδ. 2. Κίματος. Τοπογραφικόν σχεδιογράφημα τάφων

οί υπόλοιποι τέσσαρες, εύρισκόμενοι πρός τήν δυτικήν πλευράν του λόφου, άπεκόπησαν κατά τήν διάνοξιν της όδοϋ. Οί όλόκληροι είχον διαστάσεις: ό τάφος 7, μήκ. 1.80, πλάτ. 1.27, βάθ. 0,80 μ., ό τάφος 12, μήκ. 2.30, πλάτ. 1, βάθ. 0,85 μ. Είς όλους τούς τάφους, πλήν του 12, ύπήρχε στρώμα πυράς, τό όποϊον όμως εύρέθη τεταραγμένον. Είς τούς τάφους 4 - 5, πέραν των περυσινών κτερισμάτων, άνευρέθησαν άνά δύο άκόμη μελαμβαφείς κοτύλαι. Ό τάφος 7 έδωκε τά περισσότερα κτερίσματα. Είς αυτόν έσφίζετο, είς βάθ. 0,50 μ., άδιατάρακτον στρώμα πυράς, πάχους 0,10 μ., τό όποϊον κατελάμβανεν όλόκληρον τήν δυτικήν πλευράν του τάφου. Παρά τήν ΒΔ. γωνίαν είχεν έναποτεθή είς όξυπόθμενος άμφορεύς μέ τό στόμιον πρός τά κάτω. Είς τό στρώμα έπίσης της πυ-

Πλήν της συστάδος των ένδεκα τάφων είς τήν δυτικήν κλιτύν, ήρουνήθη είς μεγαλυτέραν έκτασιν τό άνω μέρος του ύψωματος, όπου έκαθαρίσθησαν πέντε άκόμη λακκοειδείς τάφοι. Ούτοι, ώς είχον, ήσαν ήμικατεστραμμένοι, διότι έλειπε τό μεγαλυτέρον τμήμα από της έπιφανείας του φυσικού έδάφους, έφ' όσον, ώς ήδη έλέχθη, ό λόφος είχεν ίσοπεδωθή διά μηχανικών μέσων. Είς ένα μάλιστα τούτων είχεν άπομείνει μόνον τό κατώτατον μέρος, όπου όμως διεσφίζοντο καθ' όλην τήν έκτασιν ίκανά ίχνη πυράς, είς τό στρώμα της όποίας περισυνελέγη έν ειδώλιον προγάστωρος δαίμονος (Dickbauchdämon)³ ύψ. 0,07 μ. (Πί ν. 409 β). Οί τάφοι ούτοι είχον μήκ. 1.70 - 1.20 και πλάτ. 0,80 - 0,40 μ. Έντός αυτών δέν εύρέθησαν ούτε όστρακα ούτε όστά, άσφαλώς ένεκα της προηγηθείσης συλήσεως.

2. ΑΔ 20 (1965) : Χρονικά, σ. 514. Είς τήν άνασκαφήν έλαβε μέρος ό τελειόφοιτος της Άρχαιολογίας κ. Λ. Άντωνιάδης.

3. O. Rubensohn, Das Delion von Paros, σ. 141.

Τέλος ἡ ἔρευνα ἐπεξετάθη καὶ εἰς τὴν βορείαν κλιτὸν τοῦ λόφου, ὅπου ἐκαθαρίσθησαν δύο ἀκόμη λακκοειδεῖς τάφοι, διαστ. 2 x 1.20 καὶ 0,88 x 0,55 μ. Εἰς τὸν πυθμένα τῶν τάφων εἶχε λαξευθῆ ἀβαθῆς λάκκος, βάθ. 0,20 - 0,25 μ. Καὶ οἱ τάφοι οὗτοι εὐρέθησαν συλημένοι.

Τὰ ἀγγεῖα, τὰ ὁποῖα συνεκολλήθησαν ἐκ τῶν τάφων τῆς δυτικῆς κλιτύος, εἶναι:

Τάφος 4: Κρατῆρ, ὕψ. 0,37 μ. (Πί ν. 409 γ), ἐντοπίου ἐργαστηρίου. Φέρει ἐπὶ τοῦ ὤμου ὀμάδας κυματοειδῶν καὶ μίαν εὐθειῶν γραμμῶν· τὸ κάτω σῶμα καλύπτεται ὑπὸ γανώματος, πλὴν ἐξηρημένων ζωνῶν, ὅπου ὀριζόντιαι ταινίαι. Γάνωμα μετὰ μεταλλικῆς λάμπσεως, πηλὸς κεραμοῦφοιτος.

Αἱ ὀμάδες τῶν κυματοειδῶν γραμμῶν εἶναι συνήθης διακόσμησις εἰς κυκλαδικὰ ἀγγεῖα καὶ κυρίως σκύφους ὑστερογεωμετρικῶν χρόνων, ὅπως π.χ. εἰς τὰ παραδείγματα Σίφου⁴, Ἀλ Μίνα⁵, Ταρσοῦ⁶ καὶ Εὐβοίας⁷. Ἡ διάλυσις τῶν διακοσμητικῶν στοιχείων τοῦ ὤμου τοποθετεῖ τὸ ἀγγεῖον εἰς τὸ πρῶτον ἡμισυ τοῦ 7ου π.Χ. αἰ., ὅπως καὶ ἐν ὄστρακον ἐκ Θάσου⁸. Περαιτέρω ἐξέλιξις τοῦ διακοσμητικοῦ τούτου θέματος παρατηρεῖται εἰς ὄστρακα σκύφων, πάλιν ἐκ Ταρσοῦ, χρονολογούμενα κατὰ τὴν χρονικὴν περίοδον 640 - 615 π.Χ.⁹

Ἐκτὸς τοῦ κρατῆρος, εἰς τὸν αὐτὸν τάφον εὐρέθησαν καὶ ἄλλα ἀγγεῖα τοῦ 6ου καὶ 5ου π.Χ. αἰ., τὰ ὁποῖα δεικνύουν ἐπανειλημμένην χρησιμοποίησιν τοῦ τάφου:

α) Ἀττικὴ μελαμβαφῆς κοτύλη αὐστηροῦ ρυθμοῦ, ὕψ. 0,08 μ.

β) Δύο κοτύλαι ἐντοπίου ἐργαστηρίου, ὕψ. 0,073 καὶ 0,083 μ.

γ) Ὄξυπύθμενος ἀμοφορεὺς ἀγάνωτος, ἐντοπίου ἐργαστηρίου, ὕψ. 0,62 μ. (Πί ν. 409 δ).

δ) Δύο μελαμβαφεῖς ἀττικαὶ κύλικες μετὰ χαμηλοῦ ποδός ἢ μίαι καὶ δακτυλοειδοῦς βάσεως ἢ ἄλλη.

ε) Δύο τμήματα χαλκοῦ ἐγχειριδίου.

Τάφος 5: Δύο κοτύλαι ἐντοπίου ἐργαστηρίου, ὕψ. 0,08 καὶ 0,09 μ.

Τάφος 6: Λαιμός, ὤμος καὶ τὸ ἄνω μέρος τῆς κοιλίας μεγάλου ἀγανώτου ἀμοφορέως, σφζ. ὕψ. 0,365 μ. (Πί ν. 409 ε). Ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ φέρει ἐμπέστον διακόσμησιν ζώνης ἐκ δύο γραμμῶν, μεταξύ

τῶν ὁποίων ὑπάρχει κυματοειδῆς γραμμή. Ἐπὶ τοῦ κάτω μέρους τοῦ λαιμοῦ σφίζονται δύο μικραὶ προσπεφυκυῖαι λαβαί.

Τάφος 7: α) Τρίλοβος μελανόμορφος οἰνοχόη ὕψ. 0,16 μ. (Πί ν. 409 ζ').

Φέρει παράστασιν σφιγγὸς ἐπὶ κίονος, ἐκατέρωθεν τῆς ὁποίας ὑπάρχει ἀνά μία καθημένη ἐπὶ δίφρου ἀνδρική ἱματιοφόρος μορφή, κρατοῦσα πιθανῶς κέρας. Ἡ σφιγὴ παρίσταται βαδίζουσα πρὸς δεξιὰ καὶ φέρει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς χαμηλὸν κάλυμμα, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐκφύονται δύο πλατεῖαι γραμμαὶ (ταινίαι;). Εἰς τὸ πεδῖον ἀριστερὰ τοῦ κίονος, ὀριζόντιον ἄνθος διαλελυμένον. Τὸ θέμα τῆς παραστάσεως ταύτης εἶναι ἀπὸ τὰ πλέον συνήθη εἰς τὰ πρόχειρα ἔργα τῶν ὑστεροαρχαϊκῶν χρόνων¹⁰. Περισσότερον σχετικῆν φαίνεται ἡ παράστασις ἐπὶ μιᾶς ληκύθου τοῦ ζωγράφου τοῦ Αἰμῶνος ἀπὸ τὴν Κόρινθον¹¹, β) εἰς ὀξυπύθμενος ἀμοφορεὺς ἀγάνωτος, ἐντοπίου ἐργαστηρίου, γ) δύο κῶθωνες φέροντες ἐπὶ τοῦ ὤμου σειρὰν σιγμοειδῶν, ὕψ. 0,045 καὶ 0,055, διαμ. στομ. 0,085 καὶ 0,082 μ., δ) μία χαλκῆ στλεγγίς εἰς τεμάχια.

Τάφος 12: α) Κοτύλη ἐντοπίου ἐργαστηρίου, ὕψ. 0,08 μ., β) δύο μυκηναϊκὰ ὄστρακα διαστ. 0,217 x 0,162 καὶ 0,115 x 0,082 μ. (Πί ν. 410 α, τὰ β, στ).

Τάφος 1α (κιβωτιόσχημος). Πυξίς ἐντοπίου ἐργαστηρίου. Φέρει διακόσμησιν ἐκ μελανῶν ταινιῶν. Ὑψ. 0,15 μ. (Πί ν. 410 ε).

Ἐπίσης εἰς τὰ χώματα τοῦ πέριξ τῶν τάφων χώρου περισυλλέγησαν:

1) Τμήμα κύλικος μικροκαλλιτεχνῶν, φέρον παράστασιν κάπρου κατὰ λέοντος, 2) τμήμα ποδός ἐρυθρομόρφου κύλικος, ἢ ὁποία φέρει εἰς τὸ κέντρον ἐσωτερικῶς παράστασιν γυμνοῦ ὀκλάζοντος νέου (ἀθλητοῦ ἢ κωμαστοῦ). Ὑστεροαρχαϊκῶν χρόνων (Πί ν. 410 γ).

Ἐκ τῶν εὐρημάτων αὐτῶν διαπιστώνεται ὅτι εἰς τὸ ὕψωμα τοῦ ἀκρωτηρίου Ἑλληνικὰ, ἐναντι τῆς νησίδος Ἄγ. Ἀνδρέας, ἐξετείνετο τὸ νεκροταφεῖον τῶν ἀρχαϊκῶν χρόνων, ἐνῶ τὸ γεωμετρικὸν ἔκειτο χαμηλότερον πρὸς Α. εἰς τὸν μυχὸν τοῦ ὄρμου καὶ εἰς θέσιν Λίμνη¹². Παραλλήλως περισυλλέγησαν καὶ πολλὰ ὑστερομυκηναϊκὰ ὄστρακα, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ καθορισθῆ, ἐὰν προέρχωνται ἀπὸ παλαιὰς ταφάς¹³ (Πί ν. 410 α, τὰ α, γ, δ, ε).

Συνεκολλήθησαν ἐπίσης καὶ συνεπληρώθησαν τὰ ἐξ ἀγγεῖα, τὰ προερχόμενα ἐκ τοῦ πέρυσιν ἀπο-

4. BSA 1949, σ. 42, πίν. 14, 24.

5. Anatolian Studies 9 (1959), πίν. XXV, 20 - 22, σ. 165, εἰκ. 1, 20, 23 καὶ σ. 166 - 167.

6. Tarsus III, πίν. 95, 1375.

7. BSA 1957, πίν. 1 β, 16.

8. Études Thasiennes VII, πίν. XI, 45.

9. Tarsus III, πίν. 95, 1378 - 1379.

10. C. Haspels, Attic black - figured Lekythoi, σ. 130, σημ. 3.

11. Corinth XIII, The North Cemetery, πίν. 42, τάφ. 294, 3.

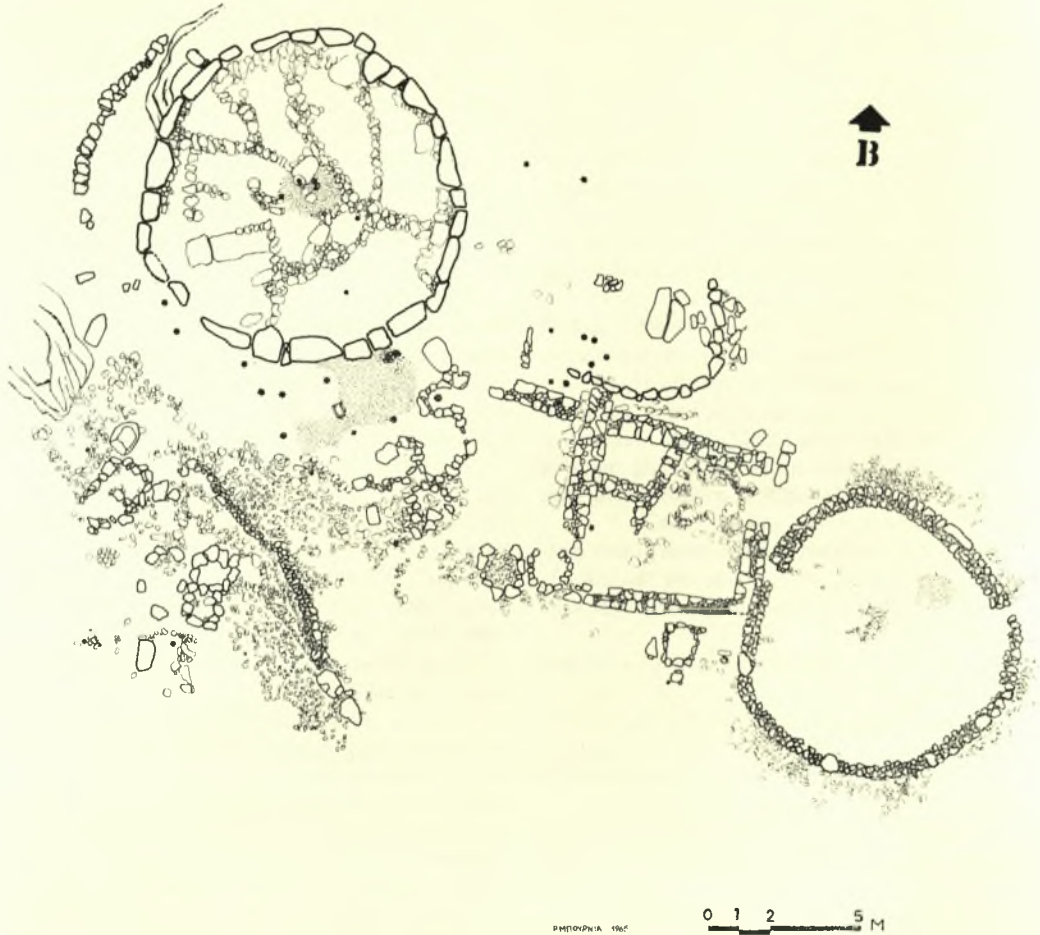
12. AM 1954 - 55, σ. 153 κ.ε. παρένθ. πίν. 56 - 59.

13. Πρβλ. AM, ἔ. ἀ. σ. 154 καὶ BSA 1956, σ. 11 - 12.

καλυφθέντος τάφου εις τὴν περιοχὴν τοῦ γεωμετρικοῦ νεκροταφείου¹⁴:

1) Ἀγάνωτος ἀμφορεύς, ἐντοπίου ἐργαστηρίου, ὕψ. 0,65, διάμ. 0,39 μ. (Πί ν. 410 ζ'), 2) εὐρύστομος οἰνοχόη, σφύζουσα ἰχνη γανώματος, ὁμοίως

φέρει ἐπὶ μὲν τοῦ ἄνω μέρους τοῦ σώματος λεπτὰς ἐπαλλήλους γραμμὰς, εἰς δὲ τὸ κάτω διπλὴν σειρὰν στιγμῶν καὶ πρὸς τὴν βᾶσιν πλατεῖαν ταινίαν καὶ ἀκτίνας. Ὁ νεώτερος, συμφώνως πρὸς τὸν ὁποῖον χρονολογεῖται καὶ ὁ τάφος, ἀνήκει εἰς τὸ

Σχέδ. 3. Τύμβοι 6 καὶ 9 μετὰ τῶν περίξ κτισμάτων εἰς Τσικαλαριὸ Νάξου

ἐντοπίου ἐργαστηρίου, ὕψ. 0,10 μ. (Πί ν. 410 β), 3) δύο κύαθοι, εἰς ἀγάνωτος, ὕψ. 0,04 μ., καὶ εἰς μετὰ γανώματος, πλὴν ἐξηρημένης στενῆς ταινίας ἐπὶ τῆς κοιλίας, ὕψ. 0,043 μ., 4) δύο πρωτοκορινθιακοὶ ἀρύβαλλοι, εἰς φσειδῆς, ὕψ. 0,063 μ., καὶ ἄλλος σχεδὸν ἀπίσχημος, ὕψ. 0,07 μ. (Πί ν. 410 δ). Ὁ πρῶτος φέρει ἐπὶ τοῦ ὤμου ἄγκιστρα, ἐπὶ τῆς κοιλίας λεπτὰς ἐπαλλήλους γραμμὰς καὶ πρὸς τὴν βᾶσιν ταινίας. Ὁ δεύτερος ἀρύβαλλος

δεύτερον τέταρτον τοῦ 7ου π.Χ. αἰ.¹⁵ Πρὸς τὸν φσειδῆ, ὁ ὁποῖος εὑρίσκεται εἰς τὴν μεταβατικὴν περίοδον, ὁμοιότητα παρουσιάζει εἰς ἄλλος ἐκ Περραχώρας, ὅστις τοποθετεῖται μετὰ τῶν ὑστάτων δειγμάτων τοῦ τύπου¹⁶. Εἰς τοὺς αὐτοὺς περίπου χρόνους ἀνήκει καὶ ὁ μετὰ μελανοῦ γανώματος κύαθος, πρὸς τὸν ὁποῖον εἶναι σχετικοὶ οἱ κύαθοι

15. Πρβλ. CV Oxford πίν. 1, 13 καὶ τὸ ὀλίγον νεώτερον Perachora II, πίν. 2, 31, τὸ ὁποῖον τοποθετεῖται εἰς τὰ μέσα τοῦ αἰῶνος.

16. Ἐ. ἄ. πίν. 2, 23 καὶ Délos X, πίν. XXI, 137.

14. ΑΔ ἔ. ἄ. σ. 514 κ.έ.

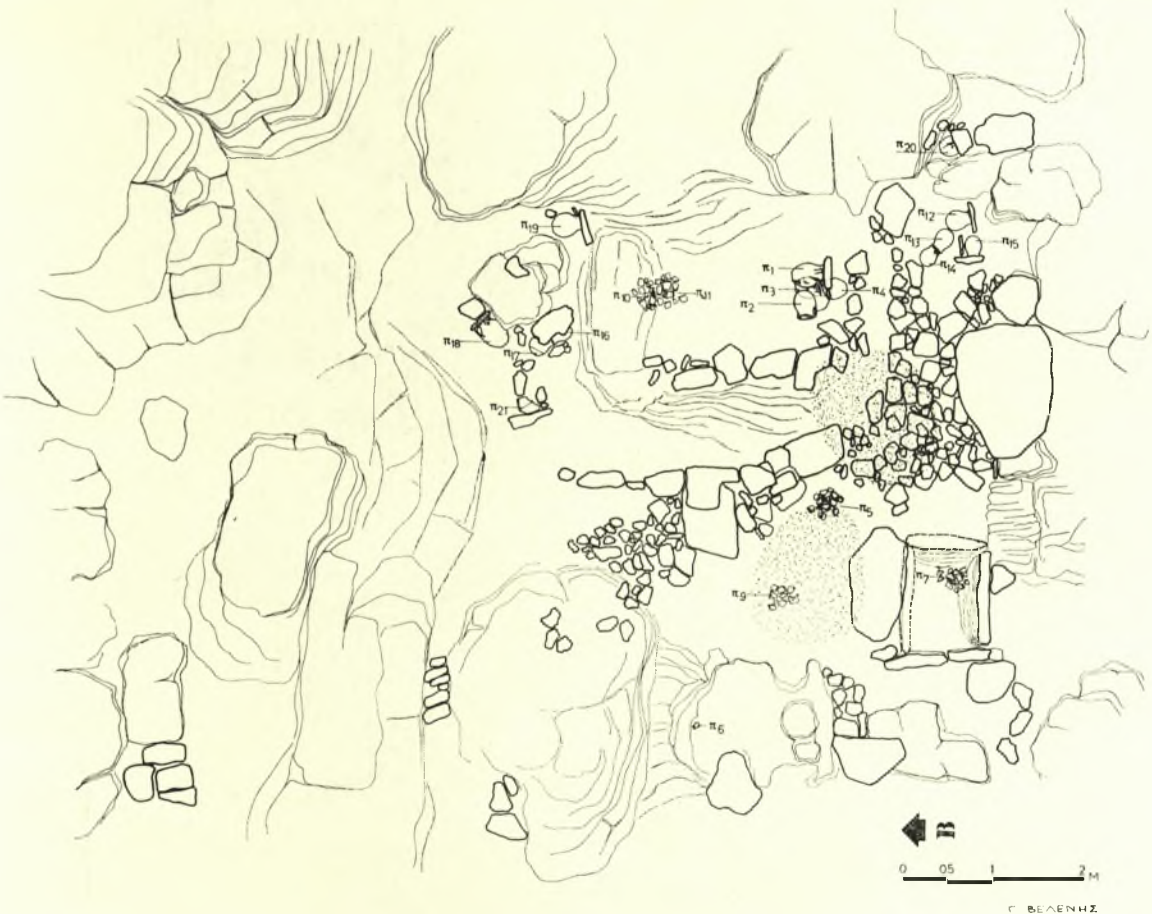
ἐκ τάφων τοῦ Φαλήρου¹⁷. Διὰ τὸ σχῆμα τοῦ ἄλλου κυάθου μὲ τὰ κεκαμμένα χεῖλη βλ. Ο. Rubensohn ἔ. ἀ. πίν. 14,10 καὶ Délos XV, πίν. 32, 95.

ΝΑΞΟΣ

Τσικαλαριό¹⁸

Συνεχίσθη καὶ ἐφέτος (13/9 - 27/10/65) ἡ ἀνασκαφή εἰς τὸ γεωμετρικὸν νεκροταφεῖον, παρὰ

(6 καὶ 13), τῶν ὁποίων ὁ καθαρισμὸς ἤρχισεν ἀπὸ πέρυσι. Ἡρευνήθη κυρίως ἡ περιοχὴ πρὸς Α. καὶ Ν. τοῦ τύμβου 6 (Πίν. 411 α - β). Εἰς τὸν χώρον αὐτὸν εἶχεν ἤδη ἀποκαλυφθῆ εἰς μικρότερος περίβολος, περικλείων τράπεζαν προσφορῶν, πρὸς Ν. τοῦ ὁποίου ἀνεφάνη ἐν μεγαλύτερον τετραπλευρον κτίσμα, ἔσωτ. διαστ. 3.80 - 4.55 x 5 μ., σφῶζον ἴχνη πλακοστρώσεως. Οἱ τοῖχοι αὐτοῦ ἦσαν

Σχέδ. 4. Τύμβος 13 εἰς Τσικαλαριό Νάξου

τὸ χωρίον Τσικαλαριό, τῆς περιοχῆς Τραγαίας¹⁹. Κατ' ἀρχὰς ἐπερατώθη ἡ ἔρευνα εἰς δύο τύμβους

17. R. Young, AJA 1942, σ. 37, εἰκ. 22, 71· IB καὶ σ. 41, εἰκ. 23, 74· IB.

18. Εἰς τὰς ἀνασκαφὰς Νάξου ἔλαβε μέρος ἡ ἀρχαιολόγος δ. Ἄννα Κόντσα, τὰ δὲ σχέδια ἐξέπλησαν οἱ τελειόφοιτοι ἀρχιτεκτονικῆς δ. Εἰρήνη Μπουρνιά καὶ κ. Γεώργιος Βελένης.

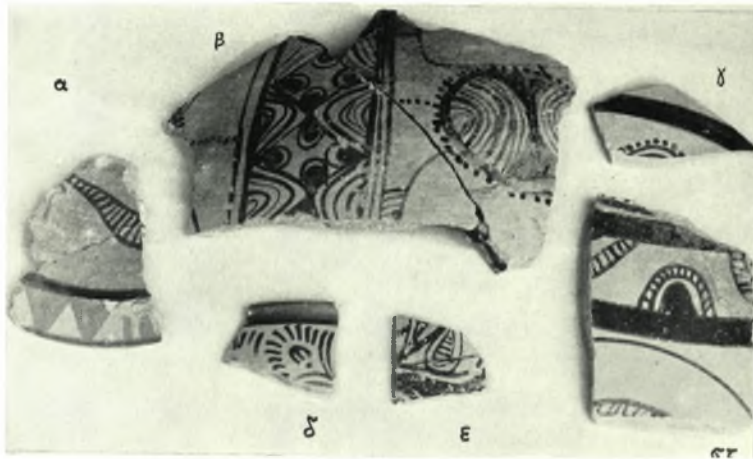
19. ΑΔ ἔ.ἀ. σ. 515 κ.έ.

ἐκτισμένοι διὰ διπλῆς σειρᾶς πλακοειδῶν λίθων καὶ παρὰ τὴν βορειοδυτικὴν ἐσωτερικὴν γωνίαν ἐσχηματίζετο εἰς μικρότερος χώρος, διαστ. 1.80 x 1.20 μ. (Σχέδ. 3). Ἐξωτερικῶς ὁ ὑπόλοιπος χώρος ἐκαλύπτετο ὑπὸ λίθων, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἴτε εἶχον ἐναποτεθῆ ἀγγεῖα, εἴτε διεμορφώνοντο διὰ προχείρως τοποθετημένων λίθων ἐπιμήκεις ἢ πεταλοειδεῖς χώροι, κατὰ τὸ πλεῖστον πλήρεις ἄμμου. Δύο τῶν ἐπιμήκων χώρων, οἱ 6 καὶ 8, δι-

Κίμωλος: α. Γενική άποψις άκρωτηρίου Έλληνικά από Β., β. Εϋρημα νεκροταφείου. Πήλινον ειδώλιον προγάστορος δαίμονος, γ-δ. Κρατήρ και άμφορες εκ τοϋ τάφου 4, ε-ς'. Άνω μέρος μεγάλου άγγείου (τάφ. 6) και τρίλοβος μελανόμορφος οίνοχόη (τάφ. 7)

Φ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ - ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Κίμωνας: α. Μυκηναϊκά ὄστρακα, β, δ, ζ'. Εὐρύστομος οἰνοχόη, πρωτοκορινθιακοὶ ἀρύβαλλοι καὶ ἀμφορεὺς ἐκ τάφου τοῦ δευτέρου τετάρτου τοῦ 7ου π.Χ. αἰ., γ. Ἐρυθρόμορφος κύλιξ, ε. Πυξίς

Φ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ - ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΥ